

FARNÍ DEN

Druhým rokem prožíváme společně těsně před prázdninami náš farní den – den, kdy se můžeme sejit i jinak než při slavení mše svaté, případně při jiném duchovně zaměřeném setkání (musím dodat – věřím, že tento den prožívat budeme – v době psaní tohoto článku samozřejmě ještě nevím, zda nám ho počasí nepřekazí...).

Zváni jsou všichni – i ti, kteří na bohoslužby běžně (nebo vůbec) nechodí, i ti, kteří by se snad označili za nevěřící či jinak věřící než my.

Naše setkání můžeme vnímat na více rovinách.

Nejdříve snad docela obyčejně lidsky. Je přece lidově řečeno fajn, když se můžeme sejit beze spěchu, popovídat si, vidět se i s lidmi, se kterými se jinak nepotkáváme. Pro ty, kdo se cítí být v naší farnosti a obci tak trochu nezačlenění a nepřijati, to může být příležitost k navázání nových kontaktů. Při tom je důležitá vstřícnost nás všech – nepřehlédneme někoho, kdo přišel snad s obavami a nejistotou, zda bude přijat.

Další rovina už je „duchovnější“. Farní den nám připomíná, že jako věřící nejsme sami. Připomíná nám také, že víra nepatří jen do kostela. Svědčit o ní máme v rodinách, v práci, mezi nevěřícími... Dobře víme o svých chybách a nedostatcích. Přesto – a právě proto – budme Pánu vděční za dar společenství farnosti, za to, že si můžeme lidsky i duchovně pomáhat.

A dále – máme se podívat ještě i dál, za hranice naší farnosti. Patříme do diecéze, patříme do světové církve. Letos nám tento pohled může a má být zvlášť blízký; za několik málo měsíců (v neděli 27.9.) přivítáme v naší diecézi papeže Benedikta. Mysleme na jeho návštěvu v modlitbě; naplánujme si čas tak, abychom se mohli – pokud to zdraví dovolí – setkáni s papežem osobně zúčastnit...

Náš pohled za hranice farnosti nás může také povzbudit například v naší snaze pomáhat

potřebným i jinde než v bezprostředním okolí např. formou sbírek (jak to ostatně většina z vás už obětavě dělá), ale třeba i v přijetí nabídek různých setkání nebo vzdělávacích programů, které přesahují hranice naší farnosti – konkrétně to může být např. Diecézní pouť rodin, která se i letos bude konat na sklonku prázdnin ve Žďáře nad Sázavou... (o jiných nabídkách se dozvíte v Cestě či v nedělních ohláškách).

Přeji vám všem radostné setkání. A jistě také Boží ochranu a požehnání pro dobu prázdnin a dovolených.

o. Petr Karas

PROŽILI JSME

VELIKONOČNÍ POUŤ DO VÍDNĚ

Institut pro křesťanskou kulturu ve Znojmě-Hradišti u příležitosti oslav 100. výročí svatořečení Klementa M. Hofbauera – patrona Vídně, pozval na sobotu 18. dubna 2009 Svatováclavský sbor a orchestr z Dolních Bojanovic na poutní zájezd.

Slavnostní mše sv. se konala v nejstarším mariánském kostele Vídně – Maria am Gestade, při klášteře redemptoristů, kde jsou uloženy ostatky sv. Klementa. Slavnostní mši celebroidval P. Marian Kosík O. Praem, opat kláštera premonstrátů v Nové Říši. Při této slavnosti zpíval a hrál Svatováclavský sbor a orchestr mši Václava Kafky.

Pozvání se dostalo také ženskému pěveckému sboru a cimbálové muzice MORAVA, která doprovázela krojované zpěvačky při vystoupení před kostelem Maria am Gestade ještě před samotnou slavností.

Poutě se zúčastnilo na 300 poutníků z farností znojemského děkanátu. V odpoledních

hodinách jsme se přesunuli na poutní místo Mariahilfberg v Gutensteinu ve vápencových Alpách, které je využíváno současně jako lázně pro léčbu respiračních onemocnění. Barokní klášter každoročně hostí mezinárodní letní hudební akademii. V poutním chrámu Mariahilf se konal koncert, na kterém jsme uvedli mši Jiřího Pavlíci MISSA BREVIS, Händlovo ALELUJA z oratoria Mesiáš a Pleno Chore (anonym). Sbor a orchestr dirigovala BcA. Lucie Škrhánková a slovem provázela paní Ludmila Kaňová.

Pro zajímavost uvádíme, že se svatý Klement Maria Hofbauer narodil v Tasovicích u Znojma. Je patronem nejen Vídně, ale i Varšavy.

V samotných Tasovicích probíhaly oslavy ve dnech 21. – 24. května, kterých se zúčastnilo i mnoho poutníků a ctitelů sv. Klementa ze zahraničí.

Zdislava Michnová

NÁHODY NEBO ZÁZRAKY?

Letos opět proběhla u nás ve farnosti Charizmatická duchovní obnova (dále CHO). O. Petr si pro nás připravil celkem 10 přednášek. Součástí CHO byla také modlitba za uzdravení, svátost smíření, „dopis do nebe“ a prosba o dary Ducha svatého. Na závěr CHO byla sloužena slavnostní mše svatá.

Tato doba byla pro nás dobou přemýšlení, modliteb a rozjímání. Také to byl čas uzdravení a osvobození, obdarování a požehnání.

Myslím, že mnohé z nás překvapilo, že se i v současnosti mohou dít zázraky. Když na internetu zadáte do vyhledávače slovo zázrak, dostanete 1 353 171 odkazů, ale jde především o zázračné zhubnutí nebo zbohatnutí. Slovo náhoda se tam objevuje v 4 115 676 případech. Podle internetu, který je v poslední době pro mnohé víc než zákon, se dnes zázraky nedějí a co se může jako zázrak jenom trochu tvářit, tak je to určitě náhoda.

Napadlo mě, že položím účastníkům CHO otázku: Co si myslíte o zázracích a náhodách v dnešní době, v souvislosti s právě dokončenou CHO?

Na CHO jsem se přihlásila už v minulých letech, ale okolnosti mi zabránily účastnit se. Letos jsem se přihlásila znovu a doufala, že to vyjde. Vyšlo to. S velkou radostí jsem chodila na přednášky a pečlivá příprava mi také nedělala problém. Pak jsme dostali úkol připravit se na modlitbu k Duchu svatému a přemýšlet, o jaké dary Ducha svatého chceme prosit. O. Petr nás povzbuzoval, ať nejsme skromní, a tak byla moje příprava o to pečlivější. Při modlitbě a prosbě o vylití darů Ducha svatého jsem velmi silně prožila přítomnost Boží.

A nezůstalo jen u té chvíle – Boží obdarování jsem začala silněji zakoušet i v běžném

životě. Krátce po modlitbě za dary Ducha svatého začal zase jeden všední den a mě čekaly obyčejné každodenní povinnosti jako je třeba nakupování. Při cestě do obchodu i zpět domů na mě čekala různá setkání a rozhovory s lidmi, které potkávám často. Po návratu jsem si uvědomila, o čem vlastně ty řeči byly. Skoro všechno bylo zlé, žárlivost, závist, pomluvy...tak jsem se za ty lidi začala modlit. A najednou se stalo něco zvláštního. Modlilo se mi to samo. Je těžké to nějak vyjádřit slovy. Cítila jsem, že mám srdce naplněné láskou k Bohu a prosbami k Duchu svatému. Stávám se součástí modlitby, kterou Bůh slyší a rozumí jí – stal se zázrak! I když jsem si říkala, že se modlím už dlouho a mám ještě práci, nešlo skončit. Vlastní vůlí nešlo modlitbu ovládat.

Skrze moji modlitbu promlouvá Duch svatý a já do ní nemohu zasahovat. Je to úžasné Boží dílo – dar modlitby ve spojení s Bohem. Stačí, aby v srdci byla láska, která nic nestojí. Prosmo o ni Ducha svatého.

Již v minulosti jsem dostala od Boha různé impulsy, že bych měla mít ještě další dítě. Ale já jsem měla spoustu důvodů stále odmítat. Důvody a výmluvy se vždycky najdou: velký věkový rozdíl mezi dětmi, dobré zaměstnání, méně finančních prostředků, pokud bych zůstala doma ..., ale nejvíce jsem se obávala zdravotních komplikací. Trpím nemocí, která sice těhotenství nevylučuje, ale vyžaduje stálý lékařský dohled a hrozí možné zdravotní komplikace matce, ale také dítěti.

Vyprosila jsem si Boží slovo na tento rok, které bylo natolik přesvědčující, že jsem se rozhodla odevzdat všechno do rukou Božích. Velmi brzy po tomto rozhodnutí jsem zjistila, že čekám dítě a začala jsem pocíťovat nejistotu a strach, jestli

jsem se neunáhli. Zdravotní stav se mi zhoršil a já jsem se velmi bála o zdraví dítěte.

Součástí charizmatické obnovy je i modlitba za uzdravení. Po této modlitbě, při které jsem strach o dítě svěřila a zároveň odevzdala Pánu, jsem pocítila obrovský klid v srdci. Všechny obavy a strachy zmizely jako mávnutím kouzelného proutku. Samotnou mě to překvapilo, jak byla modlitba účinná.

Potom však přišla velká rána. Asi v desátém týdnu gravidity lékaři zjistili, že mému dítěti nebije srdce a těhotenství ukončili. Jen matka, která ztratila dítě, ví, jakou bolest jsem prožívala. Neptala jsem se „Proč?“, ale měla jsem na mysli větu: „Kdo chce jít za mnou, zapřij sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne.“ (M16,24) Při modlitbě jsem prosila o sílu nést tento kříž. Druhý den po příjezdu z nemocnice jsme si měli na charizmatické obnově vyprošovat dary Ducha svatého. Šla jsem tam velmi zraněná a doufala jsem, že mi prosba o dary Ducha pomůže s mojí bolestí, ale byla mi nabídnuta jiná pomoc a to opět modlitba za uzdravení. Neváhala jsem ani na okamžik. Už jednou jsem prožila její zázračnou moc. A tak se stalo i podruhé. Všechna bolest zmizela během chvilky. Nezůstala ve mně žádná zatrpkllost, zklamání, ani trauma. Netrápím se, když potkám nastávající maminky, vím, že to byla od Pána zkouška, ve které jsem snad obstála. Ale nebyť CHO, určitě bych tak nemluvila.

Kdo v životě nekouřil, neocení, jaké je to vítězství s tímto zlovykem skončit.

V mém případě jsem se o to pokoušel v minulosti mnohokrát, až do tohoto roku bezvýsledně. Abych byl přesnější, nekouřím dva měsíce a je to skok z průměrných třiceti cigaret denně.

Počátek všeho byla nabídka o. Petra k účasti na letošním kurzu charizmatické obnovy a jelikož si ho vážím nejen jako spoluhráče basketbalu, neodmítl jsem. Na „charizmatické“ probíhalo z mého pohledu všechno v pořádku až do doby,

kdy se prosilo o dary Ducha svatého. V tu dobu jsem nenašel sílu se tohoto kroku zúčastnit. Ale zprávy o průběhu tohoto obřadu a o obdarování některých „spolucharizmatiků“ mě překvapily. Možná právě proto jsem na „své“ dary intenzivně myslel a modlil se za ně sám v soukromí.

Dočkal jsem se asi za měsíc, kdy Duch svatý vyslyšel modlitby ohledně mého nekouření – šlo to jako po másle. Po třiceti letech nekouřím a chuť na to nemám. Děkuji Ti, Bože.

Od CHO jsem očekávala, že půjde především „jen“ o vzdělávání, orientaci v Bibli a lepší pochopení Písma. V žádném případě mě však nenapadlo, že budu muset vynaložit nějakou větší aktivitu, anebo že bych mohla být nějak obdarovaná.

Již v minulosti jsem měla problém, jak mluvit s lidmi, kteří v Boha nevěří, bloudí, nebo se mi vysmívají kvůli mé víře. Prosila jsem Boha, ať mi pomůže, ale platilo o mně známé slovo z Písma: „Prosíte, ale není vám dáno, protože prosíte špatně.“ Vzpomínám si, že o. Antonín Blaha ve svých promluvách často říkal: „Modlete se tak dlouho, až budete mít z modlitby radost.“ Nechápal jsem, o čem mluví, a dál setrvala v roztržitém a naučeném odříkávání modliteb, které mě často uspaly. Díky účasti na CHO dnes už vím, že to jde. Modlit se s radostí a láskou nebo pochopit, co mi chce Bůh říct při čtení Bible.

Při prosebné modlitbě k Duchu svatému jsem znovu prosila o moudrost a vytrvalost v modlitbě, abych svoje okolí aspoň trochu přiblížila Bohu.

Po Velikonocích mě velmi překvapilo setkání s mojí kamarádkou. S velkou radostí mi říkala, že o Velikonocích byla v kostele. Tato kamarádka, její současný i minulý partner, i rodiče jsou nevěřící. Měla radost a říkala mi, že při mši svatě myslela i na mě. Co mě však překvapilo nejvíce, že její synové se přihlásili na přípravu k bířmování. Ať už je to zázrak, nebo náhoda,

budu se za tuto kamarádku a její rodinu dál usilovně modlit.

Můj život se podobá loďce, která pluje po moři s apoštoly (J21,8). Já jsem na té loďce sama, ale v dálce vidím Pána Ježíše. Moje loďka však nepluje tak jako ta s apoštoly. Moje loďka je připoutaná a nehýbe se. Připoutaly ji různá zranění a křivdy z dětství a také bolesti, nemoci a ztráty mých nejbližších. To lano, které mě připoutalo ke břehu, je tak silné, že s ním sama nepohnu.

Při CHO, ale i teď po skončení obnovy, cítím, že síla toho zlého lana se ztrácí. Vidím, jaká síla je v modlitbě mých přátel i společenství, které se za mě modlí.

Děkuji všem. Je to zázračná a uzdravující moc a věřím, že moji loďku zbaví toho zlého lana a já dopluji k Pánu Ježíši, který mě volá jménem. (J 20, 16)

V Písmu se apoštolové ptají Pána: „Proč jsme nemohli uzdravit tohoto posedlého?“ Ježíš odpovídá: „Takový zlý duch nemůže vyjít jinak, než modlitbou.“ (M 9,28-29)

Vy všichni, kteří čtete tento článek, asi znáte podobenství o marnotratném synu (Lk15,11-32). Já sám jsem nerozuměl chování otce v tomto podobenství, ale říkal jsem si, že tady jde o nebeského otce a normální pozemský otec by jednal asi jinak. Dnes mám na tohoto otce jiný názor.

Mám několik dětí a velmi mě vždycky rmoutilo, že ani jedno z nich nejde cestou, která by se mi líbila. Modlil jsem se, aby Bůh cesty mých, dnes už dospělých dětí, nějak napravil. Zvláště nyní při CHO jsem svoje děti často svěřoval do Božích rukou. Možná je to náhoda, nebo Bůh právě v této době, kdy jsem byl účastníkem CHO, zázračně vyslyšel moje modlitby.

Můj syn ukončil svůj dlouholetý a Bohem

nepožehnaný vztah s nevěřící dívkou. Začal nás více navštěvovat a dokonce se přiznal, že v místě současného bydliště navštěvuje duchovní obnovu. O Velikonocích po dlouhé době přijal svátost smíření.

Děkuji Bohu, že vstoupil do srdce mého syna. Tak jako otec v podobenství Bůh čekal, až se k němu můj syn vrátí. Já jsem svého syna také přijal s velkou radostí a bez výčitek. K slavnostnímu obědu manželka nepřipravila vykrmené tele, ale radost byla asi stejná jako v již zmíněném podobenství. Věřím, že i ostatní moje děti najdou tu správnou cestu, že uslyší Boží hlas a poznají Jeho milosrdenství.

Snad vy, kteří čtete tyto řádky, věříte, že některá tato svědectví mluví o zázraku a ne o náhodě. Myslím, že se tolik náhod najednou ani nemůže stát.

Na závěr bych chtěla poděkovat o. Petrovi. Vnímali jsme, že v jeho slovech k nám promlouvá samotný Duch svatý. A také vedoucím skupinek za trpělivost, čas a úsilí, které museli vynaložit. A děkuji účastníkům, kteří se nestyděli svoje svědectví uveřejnit.

*za účastníky CHO
Kamila Košutková*

PODĚKOVÁNÍ

Farní rada jménem bojanovských farníků děkuje touto cestou panu Františku Bohúnovi a panu Ladislavu Blahovi za provedení oprav schodů u Moravského kříže. Děkuje rovněž obci Dolní Bojanovice za dodaný materiál na tyto opravy.

CESTA ZA SVĚTLEM MLÁDÍ

Také letos na jaře se skupinka mladých lidí z naší farnosti s o. Petrem vydala na místo, které hoří radostí a je naplněno požehnaním, na návštěvu katolické evangelizační školy na jihu Francie s názvem Jeunesse Lumière - Světlo mládí. (O životě v komunitě jste mohli slyšet při evangelizační návštěvě v dubnu a číst v minulém čísle Cesty.) Poslední dubnový týden strávený ve společenství komunity JL a poznáváním krás Francie zanechal ve všech účastnících četné vzpomínky a hluboké zážitky.

Tady jsou některé z nich:

Ondra R.:

JL na mě zapůsobilo velmi klidným a šťastným dojmem. Cítil jsem se v komunitě velmi dobře. Oslovila mě dvě pravidla: všichni všem a pravidlo odpuštění. Jsem za

tuto zkušenost velmi rád.

Zuzka E.:

Mně osobně se líbilo v komunitě JL asi vše. Prožívá se tam víra s nádhernou vznešeností a úctou k Pánu. Od začátku mě překvapovali lidé. Byli neuvěřitelně vstřícní a kamarádští. K nám, úplně cizím, se chovali, jako bychom mezi ně patřili. Z pohledu týdenního návštěvníka o této komunitě opravdu mohu mluvit pouze v superlativech. Samozřejmě i naše cesta tam i zpět byla plná zážitků, nejen co se týče stmelení kolektivu, ale díky o. Petrovi také plná návštěv zajímavých míst Francie.

Katka H.:

Ve společenství JL mě nejvíc oslovilo, že každý hledal cestu k Bohu a vyjadřoval vztah k Pánu svým vlastním

způsobem - jinak než ostatní neznamená nenormální. Líbila se mi bezprostřednost při bohoslužbách a společných modlitbách. Každý den jsme v JL prožili do poslední minuty. Určitě jsme si odvezli víc než jen vzpomínky.

Klára K.:

Moje pocity? Nikdy předtím jsem nepoznala mladé lidi, ze kterých víra v Boha a láska k bližním tak radostně zářila. ...aneb poznají je po lásce, křesťany...!

Jana H.:

Přestože mladí z komunity tráví hodně svého času s Bohem, nevypadají otráveně ani znuděně. Spíš z nich vyzařuje radost a nadšení! Líbila se mi příroda, která školu JL obklopuje. Chtěla bych poděkovat o. Petrovi za jeho obětavý přístup k nám.

pro všechny, tak jak jsme ho znali i my u nás.

Asi dva týdny po Velikonočních jsme obnos vybraný při naší finanční sbírce o. Josefu Čermákovi zavezli a předali osobně. Přivítání bylo velmi srdečné už i proto, že právě v tento čas byla u otce na návštěvě jeho maminka, na kterou si jistě mnoho z nás vzpomíná.

Cesta od nás do Kadaně vede napříč celou republikou. Kadaň je královské město - jeho historické centrum je velmi krásné. Součástí centra je i kostel Povýšení svatého Kříže a fara, na které o. Josef bydlí. Kadaňský kostel je ze všech kostelů náležejících do správy o. Josefa snad jediný zachovalý a bez „poskvrn“ z předcházející éry působení totalitního režimu. Měli jsme možnost zhlédnout i některé

nímu určení - k oslavě Boží a ke společnému setkávání věřících.

V jednom z těchto kostelů sloužil o. Josef sobotní mši. Pro nás Moravy je to velmi zvláštní pocit, když v celém kostele není kromě stolu Páně nic jiného než jenom torzo oltáře a kazatelny. Zato tam bylo nádherně uklizeno - čisto - a právě tato čistota silně a citelně kontrastovala s těmi rozkradenými oltáři, sochami a všemi prázdnými místy po obrazech, které zde ještě před několika desítkami let visely. Tímto jsem se nechtěl ani náhodou dotknout mnoha obětavých žen z naší farnosti, které se starají o čistotu našeho chrámu Páně, ale přece jen, u nás tato čistota natolik nemůže vyniknout díky té nádherné výzdobě, kterou v kostele máme.

O. Josef velmi vřele poděko-

NÁVŠTĚVA U O. JOSEFA ČERMÁKA V KADANI - KVĚTEN 2009

Mnoho z nás si určitě živě vzpomene na několikaleté působení o. Josefa Čermáka v naší farnosti a jeho velmi obětavý přístup k nám všem. Z toho jistě plyne štedrost bojanovských a josefovských farníků při naší už tradiční

finanční sbírce na opravy chrámu Božích, o které v současné době o. Josef pečuje.

Připomínám, že již před několika lety byl o. Josef na vlastní žádost přeložen do pohraničí západních Čech, do města Kadaně. Zároveň

mu bylo přiděleno dalších 17 farností. Pro nás je to nepředstavitelně velký počet, ale v této oblasti to není tak nevšední. Jak to všechno o. Josef zvládá, nevím, ale co jsem vyzoboroval, je skutečnost, že je stále plný elánu, vitality a otevřenosti

val za finanční pomoc (120 tisíc Kč), kterou jsme mu jménem všech farníků předali. Jeho poděkování je i v děkonném dopise, který jste si mohli přečíst na vývěsce. Také jsme o. Josefovi předali dar od bratrů vinařů – mešní víno a i nějaké další „vzorky“ pro povzbuzení dělníků při brigádách a opravách.

Z návštěvy o. Josefa jsme si odvezli mnoho krásných myšlenek a hlubokých zážitků. Jenom namátkou vzpomenu jeden z nich. Každou neděli ráno přede mší svatou chodí o. Josef ještě s jedním farníkem zvonit. Musí vystoupat po mnoha desítkách schodů do věže kostela a poté rozhoupat zvon, který váží více než 4 tuny (je to údajně sedmý největší zvon v republice). Také my jsme si to zkusili a je to tedy opravdu „makačka“. Náš kostelník, pan lštvánek, si to také vyzkoušel, tak se ho můžete zeptat, jaké to bylo.

S požehnáním na cestu od o. Josefa jsme se v neděli šťastně vrátili domů.

Jan Jordan

RUMUNSKO-ČESKÝ BANÁT

V pondělí 25. května jsme se vydali do Rumunska, z naší vesnice 6 účastníků a další milí lidé z okolních vesnic a měst. Naším cílem byl Český Banát, který tvoří šest českých vesnic. My jsme postupně poznali tři: Svatou Helenu, Šumici a Rovensko. Při jedné z výprav jsme se ještě podívali i do Gerníku. Tyto vesnice vznikaly okolo roku 1823, kdy se Češi vydali po Dunaji do tehdejšího pohraničního pásma Rakouska-Uherska, aby v horách založili vesnice, těžili dřevo a zároveň ohlíželi hranice.

V úterních ranních hodinách jsme dorazili do Temešváru, který jsme si krátce prošli a prohlédli pravoslavný a katolický kostel. A potom už nás uvítala Svatá Helena, kde si nás rozebraly rodiny, u kterých jsme nocovali a jedli. Naši krajané se živi prací v rudných dolech v nedaleké Nové Moldavě nebo hospodaří. Téměř každá domácnost chová koně, krávy, kozy. Hospodyně pak prodávají mléko, sýry, smetanu na trhu. Místní specialitou je šipková marmeláda a kozí sýr. Když sem přijedete, máte pocit, jako byste se vrátili do dob našich prababiček: vesnici rachotí žebříňáky naložené senem, dobytek se žene na pastvu, panímámy zadělávají na chléb...

Po dvou dnech jsme přešli do Šumice, po cestě jsme se prohřáli v sirných pramenech v lázních Herculane. V Šumici žije už jen 75 obyvatel, vesnice je hůře přístupná a lidé jsou převážně vyššího věku. Jejich děti se už většinou vrátili do Čech. Šumičtí pletou nůše a košíky. Prohlédli jsme si kovárnu, krásný lesní hřbitov a kostelík. Kdo chtěl, mohl nocovat na seně. Vydali jsme se do nedalekého monastýru v obci Putna, při cestě jsme viděli kamenné mlýnky na obilí, poháněné vodou.

Poslední den jsme prožili v Rovensku, které je nejmalebnější, položené přímo na jednom z hřebenů hor. Zde se na nás těšila škola jednotřídky, muzeum a kostel. Naši krajané nás všude dobře přijali a předobře se o nás postarali.

Rumunsko si uchovalo překrásnou krajinu kvetoucích luk a divokých lesů s nepřeborným množstvím vzácných živočichů a rostlin. I my jsme mohli obdivovat velkolepost jeho skal, krasový kaňon, krápníkovou jeskyni a jezera zvláště při celodenním výletu podél řeky Nery.

Jana Salajková

UCTĚNÍ PRAVOSLAVNÉ IKONY

Dne 26. května přivezli pravoslavní kněží ikonu Panny Marie – „Obměkčení zatvrzelých srdcí“, ze které vytéká vonná esence. Byla vystavena k uctění v pronajaté kapli na hodoninském hřbitově. Díky výzvě o. Serafima jsme se mohli této pobožnosti také zúčastnit. Při přivezení zapívali pravoslavní kněží slavné „VOSKRES“ (Vzkříšení). Poté byla ikona položena na kata-

falk k uctění. Ženský sbor doprovázel obřad nádhernými zpěvy chval.

Každý z přítomných políbil ikonu, setrval chvíli v pokorě a modlitbě v její blízkosti, v duchu vyslovil svou prosbu a přitom přiložil na obraz svou medailku nebo křížek. Na závěr jsme upomínkové obrázky této ikony opět přikládali na obraz a prosili o milosti pro ty, kteří budou těmito obrázky obda-

rování. Celý obřad byl velmi poutavý a zanechal v nás velký duchovní zážitek.

M. Šťastná

SETKÁNÍ ČLENŮ CHARIZMATICKÉ OBNOVY

Společné setkání těch, kteří se scházejí v charizmatických společenstvích, se uskutečnilo v sobotu 6. června 2009 v chrámu sv. Václava v Dolních Bojanovicích. Na programu byla mše svatá s rytmickými písněmi, přednáška o. Petra na téma Evangelizace v našem životě. Duchovní část byla zakončena adorací s modlitbou chval, díky a proseb. Celý program byl zakončen přátelským posezením na farní zahradě.

Letos se uskutečnil již pátý seminář Charizmatické obnovy. Mnoho z těch, kteří seminářem prošli, se nadále scházejí ve společenstvích. Na pravidelných setkáních si nejen předávají zkušenosti, ale mohou se podělit o radosti i starosti,

podpořit se společnou modlitbou a tak duchovně růst.

Zdislava Michnová

Vratme se ještě k přednášce na téma evangelizace. Co toto slovo vlastně znamená? Evangelizovat znamená přivádět lidi ke Kristu, ke spáse. Jak? Tím, že sami o Kristu vydáme svědectví - slovem i životem, jak nám to Ježíš přikazuje (srv. Mt 20). My sami víru nikomu dát nemůžeme, to je dar, který může dát jen Pán.

Doba, ve které žijeme, je velmi tolerantní ke svému okolí. To může být v určitých případech velmi kladná stránka věci. Ale jako má každá věc svůj rub i líc, být tolerantní ve věcech víry není správné. Nemůžeme

přikyvovat ke zlu, nebo nepokusit se zprostředkovat dar víry lidem kolem nás. Nemůžeme si říkat, ať si každý zvolí svou cestu sám, ať je jakákoliv a na jejímž konci není spása. Ještě tak před 50 až 100 lety byla velmi zjevná touha lidí po spáse. Byla to ta nejdůležitější věc, protože v ní jde o spásu nejen moji, ale celého světa.

My, kteří jsme poznali Ježíše, máme štěstí. Ale nejenom to. Zároveň máme i závazek. Když nic jiného, tak „alespoň“ se máme za spásu světa a obrácení nevěřících modlit. Kež máme touhu šířit dobrou zprávu o Kristu, který nám všem přinesl spásu.

Hana Maděryčová

PRVNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ

Dne 7. června na slavnost Nejsvětější Trojice přijalo 24 dětí z naší farnosti poprvé Pána Ježíše do svého srdce. Děti se na tento den připravovaly v hodinách náboženství a také společně s rodiči na faře. Příprava byla jak pro děti, tak i pro nás, rodiče, velkým obohacením.

My starší jsme si zavzpomínali, jaké to bylo, když jsme poprvé přistoupili ke stolu Páně my. Velkým duchovním zážitkem byla sobotní krátká pobožnost, po které se děti připravovaly ke svátosti smíření. Nejednomu z nás při tom ukápla i slzička dojetí, hlavně ve chvíli, když nás děti

přišly požádat o odpuštění. O. Petr to přirovnával k návratu marnotratného syna domů k otci, kdy je mu všechno odpuštěno. Každý známe ten pocit úlevy, když jdeme od svátosti smíření. Velkým přáním nás všech je, aby tyto děti nikdy ve svém životě na Pána Ježíše nezapomněly a setkávaly se s ním často ve svatém přijímání.

Poděkování patří všem, kteří se na přípravě podíleli – o. Petrovi, paní katechetce M. Dvořákové a paní Ištvánkové, která dětem věnuje svůj volný čas.

Marie Závorková

Třetřáci, kteří přijali 7. června poprvé Krista ve svatém přijímání:

Baláš Lukáš, Bílek Marian, Bílek Michal, Bílková Adriana, Bílková Kateřina, Blažej Šimon, Ducháčková Jana, Geschwandtner Patrik, Hanzlíková Anna, Hubáčková Sabina, Jakúbek Adam, Jakúbek Tadeáš, Kaňa Martin, Koliba Ondřej, Kučera Marek, Kudláčková Kateřina, Moravanský Lukáš, Pazderka Filip, Prčík Pavel, Trávníková Erika, Zámečník Radim, Zámečníková Eliška, Závorka Lukáš, Hromek Jan

Sportovní odpoledne pro děti

V pátek přišlo, v sobotu přišlo, dokonce i v pondělí ráno přišlo – ale neděle byla jako vymalovaná. Neděle Nejsvětějšího Srdce Ježíšova – na její odpoledne připadlo setkání dětí, které přistoupily letos k prvnímu svatému přijímání. Všichni společně jsme se sešli v 15 hodin na farním hřišti a zábava mohla začít. Jako zahřívací hra se hrály Čarodějnice – bláznivá jízda dvojic na koštěti. „Útrapy“, kterými si prošly děti, později snášeli i rodiče - když si jízdu na čas také vyzkoušeli. Dále jsme soutěžili v navlékání „korálků“ na šňůrku: korálkem byl každý z nás a úkolem bylo navléct celou skupinu skrze oblečení na provázek – samozřejmě na čas. Dětem se velmi líbilo, když v této disciplíně excelovali i jejich rodiče. I hra Maršál a špión měla přes počáteční

chaos nakonec své kouzlo. Ale hra, která si jednoznačně získala srdce všech vášnivých hráčů, se jmenovala Evoluce – jednoduchá a přitom skvělá – nejprve jsme se všichni pohybovali v podřepu a vydávali jsme zvuk „kuli-kuli“ – výherci souborů „kámen, nůžky, papír, teď“ postoupili na další vývojový stupeň: „píp-píp“- ještě úspěšnější jedinci se dostali až do

stádia „dyno-dyno“ a následně do stádia „uuáááá“ – kdy už se pohybovali téměř vzpřímeně... Absolutním vrcholem Evoluce byl vývojový stupeň: „člověk“ – ten si krásně vykračoval a když narazil na člověka, ti dva se na sebe usmáli, hezky se pozdravili: „dobrý den“ a hra tím pro ně vyvrcholila. Až budete mít nějakou početnější rodinnou oslavu – určitě si tuto hru zahrajte!

Rád bych z tohoto místa poděkoval všem, kteří jakkoli přispěli k tomu, že první setkání našich dětí s Ježíšem v eucharistii bylo krásné. A Tobě, Pane, svěřujeme naše děti. My je můžeme určitou část života doprovázet, ale jen ony s Tebou mohou prožívat krásný život v plnosti. Chvála Tobě, Pane, za vše, co od Tebe máme.

Za rodiče Stanislav Bílek

ČESKÝ BANÁT V RUMUNSKU

SLAVNOST TĚLA A KRVE PÁNĚ

SLAVNOST NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE JEŽÍŠOVA

NABÍDNI TO BOHU

Stejně jako v minulém čísle přinášíme svědectví mladého člověka z komunity Jeunesse Lumiére, které zaznělo při jejich evangelizační návštěvě u nás.

Jmenuji se Matylda a jsem z Francie. Vyrůstala jsem v katolické rodině jako druhá nejstarší z 9 dětí, v prostředí, kde se víra žila. V neděli jsme chodili do kostela, večer jsme se modlili. Prostě klasická křesťanská výchova.

V 15 letech jsem se začala připravovat na biřmování a v té době jsem začala mít otázky na víru. Moji rodiče mi sice hodně předali, ale já jsem toužila po osobní víře, po mém osobním vztahu s Bohem. A tak jsem po biřmování přišla do komunity s názvem „Středisko lásky“, tam jsem chodila dál do školy, každý den jsme měli mši svatou, společně jsme se modlili. V posledním roce mého studia, bylo to v lednu, jsem si pár měsíců před maturitou zranila nohu. Bylo to zranění, které se běžně zahojí za pár týdnů. Mně se ale neustále zhoršovalo a hodně bolelo, a to trvalo celý rok. Musela jsem jít do nemocnice, nemohla jsem chodit do školy, a tak jsem nestihla maturitu.

Přesto jsem ale jela v létě na setkání mladých ve Francii. Měla jsem berle a zranila jsem si tam i tu druhou nohu a určitý čas jsem pak nemohla chodit vůbec a musela jsem být na vozíku. Byla jsem plná hněvu, protože jsem nechápala, jak Bůh může dovolit, aby se nahromadilo tolik utrpení na jednom člověku, a to na člověku, který po Bohu touží.

Tuto situaci jsem probírala s jedním knězem a ten mi řekl dvě věci. Ta první byla otázka, jestli jsem už o svém hněvu Bohu pověděla, že Bůh chce slyšet i o našem trápení, ne jen o našich radostech. A toto pro mne byla nová zkušenost s Bohem, že Bůh je Někdo, s kým mohu o všem mluvit přímo. To jsem do této doby neznala.

Ta druhá věc, co mi řekl, byl citát Marty Robinové: „Nesnášejme utrpení pro nic za

nic, to je smutné.“ Bylo to pro mne těžké přijmout mé trápení, ale přemýšlela jsem o tom před Nejsvětější svátostí a všechno to tam Bohu pověděla. Také jsem prosila za to, abych to všechno dokázala nést a Bůh to použil tam, kde je to potřeba.

Přesto ale nastalo období pochybností. Bylo pro mne těžké se modlit. Jediná modlitba, kterou jsem se dokázala modlit, byl růženec. Když jsem se cítila lépe, tak jsem svou vlastní silou chtěla změnit i můj duchovní život. To ale nešlo. Moji přátelé si našťásti těchto mých pochybností všimli a kamarádka mi navrhla, abych šla na duchovní cvičení a tam se ztišila. Já jsem tento návrh přijala. Když jsem tam byla, žádala jsem Boha, aby se mně dal hmatatelně poznat. A já jsem vnitřně zakusila Boží lásku. Lásku, která mě naplnila a byla nade všechno, co jsem dosud zažila. Opravdu jsem vnímala Boží slovo: „Ty jsi moje milované dítě a mám tě rád.“ I když to není snadné, vím, že to stojí za to, aby člověk ve věrnosti Bohu vytrval.

Vrátila jsem se na školu a odmaturovala. Také jsem se aktivně zapojila do života církve. Našla jsem si společenství věřící mládeže a s ním jsem byla na jakési evangelizaci ve městě, o kterém by se dalo říct, že jsou tam všichni katolíci. Ale já jsem tam potkávala „věřící lidi“, kteří se s Bohem ještě neseťkali. Tam jsem viděla, jak je důležité sdílení o prožívání života ve víře. Proto jsem také šla do Jeunesse-Lumiére.

Bolesti, které jsem prožívala, jsem obětovala za konkrétní úmysl, a to za nová povolání do komunity, kam dlouho nikdo nový nepřišel. A Bůh mně dal ten dar, že jsem mohla vidět ovoce této oběti. Jedna má kamarádka, když za mnou přišla, mi sdělila, že vstupuje do dané komunity. A to je pro mě velké povzbuzení, že když člověk obětuje své trápení Bohu, že to přinese velké ovoce.

zapsala Božena Bílíková

VZDÁLENOSTI JSOU VĚRU RELATIVNÍ

Na střešní terase svého domu kdesi daleko na jihu spala v létě rodina, která si chtěla co nejvíce užít příjemného nočního chládku.

Náhle spatřila paní domu, jak se nevlastní dcera, kterou u sebe pouze trpěli, choulí k jejímu milovanému synovi. Ten pohled ji hluboce zasáhl jako šíp. Poháněná žárlivostí zatřásla oběma dětmi, aby je vzbudila a křičela: „Jak se může v tomhle vedru někdo tak těsnat k sobě! Vždyť to není zdravé! Zítřka z toho budete dočista zmátoženi!“

Na druhé straně terasy spala její dcera na délku paže vzdálená od nevlastního syna. Paní se k ní přihnala a starostlivě budila dceru

i chlapce: „Ale moji milí, přitulte se trochu blíže k sobě. Vždyť byste mohli nastydnout! Noci jsou chladné.“

Nevlastní dcera, která se ještě úplně neprobrala, slyšela, co macecha říká. Poklekla, sepjala ruce, zvedla je k nebi a pravila hlasem plným úcty a posvátné bázně: „Bože, jak nezměrná je tvá Všemohoucnost. Tak malá terasa, a přece se na ni vměstnají dvě klimatická pásma.“

*(převzato z knihy Balzám pro duši,
N. Lechleitner)*

Petr Martínek

ZAMYŠLENÍ

Jak často říkáme: „Co je to za svět?“ „Jak se ti mladí chovají?“ a „Bohatí nás okrádají a ti politici, no to je hrůza!“ My starší říkáme: „Za nás to bylo jiné, to by se za nás nestalo.“

Ale za nás lidé chodili denně na mši svatou, modlili se a Bůh byl na prvním místě v rodině. Nejsme trochu my, „mladí důchodci,“ odpovědní za tuto situaci? Staří lidé, kteří se modlili a chodili na mši svatou, umírají a jejich místa v kostele zůstávají prázdná. Kolik bývalo lidí na požehnání, kteří vyprošovali požehnání pro rodiny? Jaký dáváme příklad víry, kterou jsme dostali jako vzácný dar od Boha?

Uvědomujeme si, kolik Božích milostí dostala naše farnost? Máme tu kněze, každý den mši svatou, každý čtvrtek a první pátek adorace a celý den otevřený kostel. Jak tyto milosti využíváme?

Jak blízko při adoraci je nám Bůh: čeká na naše klanění a chce plnit naše prosby. Jan

Pavel II. říká: „Chvilě opravdové adorace má větší hodnotu než nejintenzivnější činnost, i když je apoštolská.“ Kolik z nás má zkušenost, že čas věnovaný Bohu nám Bůh mnohokrát vrátí. Panna Maria říká: „Modlete se a uvidíte zázraky,“ ale my, Pane, na Tebe nemáme čas - čas, který máme od Tebe.

NAŠE SLABOST NÁM NEMŮŽE ZABRÁNIT, ABYCHOM BYLI PROSPĚŠNÍ

Apoštol Pavel na jednom místě píše o boji se svou nemocí. Byval by se jí rád zbavil. Byl přesvědčen, že jako zdravý by toho mohl pro Boha vykonat mnohem víc.

A dostala se mu odpověď: „Stačí ti moje milost, protože síla se tím zřejmějše projeví ve slabosti.“ Bůh totiž dokáže působit i prostřednictvím naší slabosti. Slabost nám nebrání, abychom byli pro Boha plně disponováni. Právě naopak, dokonce nám může pomoci, abychom nestavěli do středu sami sebe a více se otevřeli Bohu...

Tato skutečnost nás osvobozuje od tlaku výkonu. Nemusíme se za každou cenu snažit odstranit všechna citlivá místa. Smíme stejně jako Pavel prosit Boha, aby nás osvobodil. Budeme-li ale i nadále trpět, neznamená to, že nás Bůh nevyšlyšel. Můžeme tak být naopak více otevření pro jeho Ducha.

Každému je dán zvláštní projev Ducha, abychom mohli být užiteční... (1 Kor 12,7)

Neboj se, když do hloubky prožiješ opak síly, slabost. Tak jako sytý nevěří hladovému, tak člověk vždy plný elánu těžko může pochopit životní pozici těch skutečně slabých.

Přeji ti, abys slabost brzy překonal a povstal z ní jako vítěz, který je schopen porozumění, nepohrdá slabými a případně jim podá pomocnou ruku.

I kdybys oplyval velkou vitalitou, přijdou chvíle, kdy se cítíš oslabený, unavený a zdeptaný.

Přeji ti, abys tuto skutečnost přijal a nepovažoval ji za zahanbující a konečnou. Potýkat se s nezdarem a malomyslností poprávu můžeme nazvat hrdinstvím.

Přijetí strádání je zdravé pro celistvost člověka. Je třeba snést prázdná místa našeho života s odevzdaností a pozorností k detailům,

bez zaplňování za každou cenu, a zjistit, jaké poselství nám toto prázdné místo přináší.

Co je třeba změnit?

Vybuduj si zvyk vnitřního mlčení. Mlčení je ozdravným a posilujícím procesem. Nech myšlenky volně plynout, zkus si jich nevsímat. Zůstaň tichý a klidný, vnitřně svobodný. Mlčení tě otevírá skutečné přítomnosti a mnohým myšlenkám dovolí dozrát.

Přeji ti, abys uměl snést a milovat přítomnost bez nadbytečných doplňků. Aby ses odhodlal vyslyšet onen jemný hlas svého nitra. Abys pohrdl všemi náhražkami, dovolil sám sobě pocítit novou chuť do života a zažil onen osvobozující pocit radosti.

Po souženích přichází mir jako slunce po bouřce. Jednou to přestat musí!

V tom, kdo se dotkne dna, se otevře nová hlubina, zídlo nové cenné energie.

(A. Grün – O životě z víry)

Můj Bože, bolest a utrpení patří k mému životu. Zanechaly ve mně stopy.

Předávám ti krize a bolestné události svého života. Osvobod' mě ode všech zatrpklostí, rezignace, všech negativních postojů, které z toho povstaly, a také každé vzpoury proti tobě.

Nauč mě správně oplakávat ty, které jsem ztratil.

Obrať můj zrak ke kříži svého Syna a dej mi pocítit jeho blízkost, bych i já mohl přijmout kříž.

Chci nyní říkat ANO k celému životu se všemi jeho hodinami štěstí i bolesti.

připravila Miroslava Červenková

SVÁTOST POMAZÁNÍ NEMOCNÝCH

Milí přátelé,

v tomto díle našeho seznamování se svátostmi budeme pokračovat v tzv. léčebných svátostech. Minule jsme probrali svátost pokání a dnes je na řadě svátost pomazání nemocných.

Název a dějiny slavení svátosti pomazání nemocných

Tuto svátost má mnoho katolíků zažitou pod názvem „poslední pomazání“. Je tomu tak zřejmě i proto, že nový název, který je uváděn i v tomto článku, se používá teprve od II. vatikánského koncilu – tedy poměrně krátkou dobu.

Základ svátosti pomazání nemocných je v Písmu naznačen u sv. Marka: „na nemocné budou vkládat ruce a uzdraví se“ (Mk 16,18). Bůh osvobozuje skrze Ježíše člověka od zla, a to nejen duchovního, ale i tělesného. Proto říká Ježíš svým učedníkům: „uzdravujte nemocné“ (Mt 10,8). V listě apoštola Jakuba se píše: „Je někdo z vás nemocen? Ať zavolá starší církve, ti ať se nad ním modlí a potřájí ho olejem ve jménu Páně.

Modlitba víry zachrání nemocného, Pán jej pozdvihne, a dopustil-li se hříchů, bude mu odpuštěno.“ (srov. Jak 5,14). Pomazeme-li někoho olejem ve jménu Krista, svěřujeme ho do Boží péče.

Ve starobylých rituálech se pomázávaly nemocné části těla s modlitbou, ještě bez znamení vkládání rukou (8. - 10. st.). Od středověku se ujala tradice pomazávat nemocným centra smyslových ústrojí s příslušnou formulí. Později byl stále více zdůrazňován účinek pomazání – tedy jakýsi „exorcismus“. Toto bylo stále odkládáno na pozdější dobu, až z toho vznikla svátost na sklonku života – poslední pomazání.

II. vatikánský koncil se vrátil k novozákonnímu a patristickému chápání této svátosti: není to svátost určená pouze těm, kdo jsou v nebezpečí smrti, ale může se udělit i tomu, koho tíží potíže nemoci či stáří.

Nemoc a hřích

Tyto dvě bolestné skutečnosti od prvotního hříchu patří k lidskému životu. Již proroci předpovídali, že v mesiášské době vyhladí Bůh nemoc a smrt. Ježíš se nejednou staví vůči nemoci jako vůči zlu, které je třeba odstranit; také ovšem mluví o kříži, který je třeba trpělivě nést. Odmitá rabínský přístup, že nemoc je trestem za hřích: „Nezhřešil on, ani jeho rodiče“ (J 9,3). Ježíš uzdravoval nemocné, ale ne vždy a všechny. Ježíš vstoupil do našich bolestí a naše hříchy vzal a vynesl na dřevo kříže. Ptát se po smyslu utrpení je nejtěžší a nejbolestivější otázka v životě člověka. Odpovědí, ne jednoznačné a konečné (je to tajemství!), nám mohou vysvětlit z knihy Job: „To máme přijímat od Boha jenom dobro, kdežto věci zlé přijímat nebudeme?“ (Job 2,10).

Zdraví je veliké dobro a umožňuje tomu, kdo jej má, aby plnil úkol ve společenství a v církvi. Úkolem nemocných je doplňovat na svém těle to, co ještě zbývá z utrpení Kristových pro spásu světa – všichni, ať zdraví nebo nemocní, jsme přece tělem Kristovým! Ježíš začlenil utrpení do řádu vykoupení a proměnil jej v nástroj spásy. Divadelní představení nebo film se také hodnotí až po jeho skončení, když je známá celá zápletka. Stejně tak se pokusme nehodnotit „představení“ našeho života a světa před tím, než „padne opona“... Na otázku – proč zrovna já? nám jednou odpoví až Bůh – tím si můžeme být jisti!

SVÁTOST NEMOCNÝCH je zde proto, abychom nemocným vyprošovali dar zdraví duše, ducha i těla, dar síly k nesení bolestí a obtíží a jistě také dar připravenosti na definitivní setkání s Pánem.

Obřad pomazání

Před přijetím této svátosti se má nemocný vyzpovídat, měl by mít k tomu možnost. Obřad má tyto fáze:

počáteční obřady

– pozdravení nemocného a přítomných, může být pokropení svěcenou vodou, poučení o smyslu této svátosti, úkon kajcnosti

čtení Božího slova

– alespoň jedno čtení z Písma s krátkým výkladem

pomazání

– přímlyvy a vložení rukou, dikuvzdání nad již posvěceným olejem, svaté pomazání (zpravidla na čele a rukou) spolu se svátostnou formulí – viz níže

závěrečné obřady

– modlitba Otčenáš, svaté přijímání, závěrečné požehnání;

Pokud se svátost nemocných uděluje hromadně, děje se tak zpravidla při mši svaté

Matérii této svátosti je **olej** (olivový nebo jiný rostlinný, světi jej zpravidla biskup při mši na Zelený čtvrtek ráno), kterým je nemocný mazán na čele a na dlaních.

Formou pak slova modlitby:

Skrze toto svaté pomazání ať ti Pán pro své milosrdenství pomůže milostí Ducha svatého. Ať tě vysvobodí z hříchů, ať tě zachrání a posilní.

Podmínky udělování

Udělovatel: Udělovat tuto svátost může pouze **kněz** (samozřejmě i **biskup**).

Kdo může přijímat: Pokřtění **nemocní**, postižení **vážnější chorobou**. Při určování

vážnosti stavu se má rozlišovat bez zbytečných úzkostlivostí a je třeba brát v úvahu potíže nejen tělesné, ale i duševní. Nejčastěji to bývá před těžší operací, doporučuje se udělovat též starším lidem (po 60. roce života). Je možné udělit i nemocným dětem.

V případě vážně nemocných nebo umírajících je důležité rozlišovat: v bezvědomí se má svátost udělit tehdy, pokud lze předpokládat, že by o ni nemocný při vědomí požádal (anebo alespoň souhlasil). Neuděluje se již zemřelým. Uplatňování této zásady má pomoci vymýtit rozšířený přístup blízkých, kteří ze strachu, že by to nemocného šokovalo, váhají volat kněze a odkládají to tak dlouho, až je pacient v agónii nebo bezvědomí. Nezapomínejme, že je to nejen svátost přípravy na odchod z tohoto světa, ale především – jak již bylo řečeno výše – svátost uzdravení!

Jak často přistupovat: Velmi se doporučuje společně přijímání svátosti nemocných. Přijímat tuto svátost je možné opakovaně, např. při zhoršení nemoci (většinou se nedoporučuje přijímat ji častěji než jednou do roka). I v naší farnosti se uděluje společná svátost naposledy to bylo v polovině letošního června.

Neváhejme s přijetím této požehnané svátosti; neváhejme její přijetí zprostředkovat našim blízkým.

*čerpáno z knihy P. Giglioni:
Svátosti Krista a církve*

Petr Martínek

DĚKUJEME

paní Kamile Ištvánkové, která si vzala do své péče kapli sv. Jana Křtitele (u slovácké chalupy), o kterou se rádně stará, nechala ji opravit a udržuje ji na své vlastní náklady. Děkujeme za Vaši obětavost a vynaložený čas.

SESTRA KRISTÍNA MILENA HERKOVÁ

V tomto čísle vám chceme představit sestru Kristínu, občanským jménem Milenu Herkovou, která si vyšetřila čas na rozhovor a odpověděla na otázky týkající se jejího života, které by vás mohly zajímat.

Jaká byla Vaše cesta k povolání řádové sestry?

Velmi jednoduchá. Byla jsem na brigádě u sestřiček v domově důchodců, kde se mi velmi líbilo a začala jsem s nimi pracovat. Časem ve mně dozrálo rozhodnutí zasvětit se Bohu a pracovat ve službě nemocným, starým a strádajícím lidem. Vystudovala jsem večerní zdravotnickou školu a pracovala jsem v domově důchodců, v nemocnici, později ve škole a u starých a nemocných sester. První sliby jsem složila ještě za totality a tajně v roce 1986 a věčné sliby už po revoluci v roce 1993.

Můžete krátce představit kongregaci, ve které působíte?

Celý název našeho společenství je Kongregace Milosrdných sester III. řádu sv. Františka pod ochranou svatě rodiny, ve které je přibližně 60 sester. Kongregace vznikla v roce 1886 na žádost červeného kříže pro ošetřování raněných vojnů v případě války. Sestry ošetřovaly nemocné v nemocnicích, v soukromých domech a v době I. světové války v lazaretech i na frontách v Polsku, v Rusku, Rakousku a Itálii. Později sestry pracovaly také v ústavech, sanatoriích a ve dvou zdravotních školách, které založily.

Je známé, že pro přijetí do řádů bylo vyžadováno věno. Jak tomu bylo u Vás?

Tato kongregace byla na tehdejší dobu velmi pokroková a nepožadovala věno. Z tohoto důvodu sem přicházelo bezpočet mladých dívek z chudých rodin ze Slovenska. Přestože sestry

dostávaly asi tak třetinu tehdejšího průměrného platu, dokázaly s touto „almužnou“ nejen vyžít, ale ještě postavily útulky pro opuštěné lidi.

Je nutné dodržovat nějaká přísná pravidla?

Denní řád je daný. Scházíme se zpravidla v kapli ke společné modlitbě breviáře a ke mši sv. a také ke společnému stolu. Pokud nemůžeme být při společné modlitbě z pracovních nebo jiných vážných důvodů, modlíme se soukromě.

Pracovala jste v nemocnici, ve školství a teď v sociálních službách. Jaké povolání vykonáváte a které z těchto povolání Vás nejvíce naplňovalo?

Pracuji v domově pro seniory v Žernůvce u Tišnova. Je nás tam celkem 8 sester. Práce mě těší a musím přiznat, že práce se starými lidmi mě velice baví.

Jak je to s dorostem? Přicházejí k vám mladé dívky?

Ano, ale bohužel přichází málo mladých lidí. Dnes to mají mladí lidé asi těžší v rozhodování, protože mají velké možnosti, ale pokud je někomu dáno, že má povolání a je pravdivý sám k sobě, tak ho určitě najde.

Podařilo se Vám během Vaší služby někoho obrátit, přivést k víře?

Nevim, jestli se někdo obrátil (myslím, že to je především věc Boží), ale vím, že mnoho lidí ve ústavech i v nemocnicích přistoupilo ke svátosti smíření po mnoha, například i po třiceti letech.

Z jakého důvodu dochází ke změně občanského jména. Proč jste si vybrala jméno Kristína?

Nedochází ke změně, ale ke křestnímu jménu je přidáno jméno řeholní a to používáme (kromě úředních záležitostí). Důvod je především praktický, aby sestry neměly stejná jména. Je to ale také symbol toho, že začíná nový život. Jméno je tak vyjádřením cesty nebo úkolu člověka.

Naplnily se Vaše představy, se kterými jste do kongregace vstupovala?

Myslím, že jsem neměla žádné představy, protože jsem žádné sestry neznala. A to hodnotím spíše kladně. Vše tím bylo jednodušší.

Můžete nám ještě prozradit, jak vypadá Vaše dovolená a jak ji trávíte?

Jako každý jiný člověk mají i sestry dovolenou 20 - 25 dnů. 10 dnů můžeme strávit u rodičů nebo příbuzných, 5 dnů se účastníme exercicií a zbylých 5 - 10 dnů můžeme využít

na společné akce, poutě, tábory s dětmi nebo brigády v jiných komunitách. Můj nejoblíbenější způsob trávení dovolené je na nohách v přírodě. Přesněji - líbí se mi pěší poutě (4-denní) po turistických stezkách. Zúčastnila jsem se poutě ze sv. Hostýna do Zlatých Hor, z Vranova do Mariazell nebo z Brna na sv. Hostýn.

Rozhodla byste se pro toto povolání znovu nebo byste něco udělala jinak?

Jsem ve svém povolání šťastná a stále více objevuji, jak velký a krásný je to dar a zároveň, jak nedostatečně na něj odpovídám. Kdybych se mohla rozhodovat ještě jednou, znovu bych řekla Bohu své ano - jen bych to chtěla udělat s větší důvěrou, věrností a láskou.

Závěrem bych chtěla sestře Kristíně poděkovat nejen za její čas, ale i za otevřenost, se kterou odpovídala na moje zvědavé otázky.

Hana Maděryčová

PŘEDNÁŠKY PRO RODIČE

PRENATÁLNÍ A PERINATÁLNÍ OBDOBÍ - ZÁZRAK ŽIVOTA

V tomto díle se netradičně vrátíme na začátek lidského života:

Fáze prenatálního vývoje zahrnuje dobu od početí po narození dítěte a trvá přibližně 40 týdnů. Kromě zásadního významu biologického vývoje (dědičná výbava jedince, tzv. genotyp) jsou v tomto období také **pokládány základy pro citový vztah mezi matkou, resp. oběma rodiči, a (zatím očekávaným) dítětem**. Skutečnost očekávání dítěte má značný vliv na život obou jeho rodičů; dítě jim přinese na jedné straně velké obohacení, na straně druhé nutnost určitých změn životního stylu a společenských rolí.

Pozice otce bývala v minulosti podceňová-

na jako málo významná, nicméně i od něho těhotenství jeho ženy leccos vyžaduje. Musí se vyrovnat mimo jiné s určitou proměnou osobnosti nastávající matky a posleze i s faktem, že dítě nárokuje mnoho jejího času a pozornosti, které ona tím pádem nemůže věnovat jemu. Pro matku samotnou pak těhotenství znamená nikoli období klidu a vyrovnanosti, nýbrž značnou zátěž psychickou, tělesnou i společenskou.

Důvodů, které vedou lidi k tomu, aby měli děti, existuje celá řada: Nemít děti je nepřirozené, tedy analogicky lze zplození potomka označit za projev normalnosti. Dítě přináší změnu, oživení, je zdrojem radosti, objektem citů, pokračovatelem života rodičů; může však být i prostředkem k úniku z vlastní rodiny, výsledkem nátlaku na

partnera, levnou pracovní silou, zbrání proti osamělosti nebo ekonomickou pojistkou na stáří rodičů.

Postoje rodičů, v nichž je zahrnuta pohnutka ke zplození dítěte i jejich vztah k těhotenství, **významně ovlivňují psychický vývoj jejich potomka**. Ten přichází do prostředí, které funguje podle nějakého zaběhlého řádu, a zákonitě tento řád naruší. Na rodičích potom je, aby tuto změnu zpracovali a přijali, což je podmíněno určitou mírou jejich osobnostní vyzrálosti.

Vztah matky a dítěte začíná již v době těhotenství. Na fyziologické úrovni je jejich vzájemná komunikace zprostředkována krví, a protože různé prožitky a emoční stavy matky mají určitou biochemickou odezvu, pocítí je i plod. Matka stimuluje dítě rovněž svými pohyby a hlasem.

Již plod je schopen se učit a pracovat s pamětí; svědčí o tom empiricky dokázaná skutečnost, že novorozené dítě pozná hlas své matky - umí jej odlišit od hlasů jiných lidí.

Preinatální vývoj může být ovlivněn celou řadou dalších okolností - např. alkoholismem, kouřením nebo diabetem matky, chorobami, které matka v těhotenství prodělala, slunečním a ionizačním zářením aj.

Jako **perinatální období** se označuje doba těsně před porodem, porod samotný a doba těsně po porodu. Na duševní i tělesný vývoj dítěte mohou mít negativní vliv případné porodní komplikace.

Přítomnost otce u porodu je ve světě běžným jevem již mnoho desetiletí, u nás se tato záležitost začala prosazovat krátce před rokem 1989. Mezi její hlavní pozitiva patří snížení nejistoty a úzkosti obou partnerů a fakt, že porod jako společný prožitek prohlubuje jejich vzájemný citový vztah.

Dřívější praxe, kdy právě narozené děti byly umisťovány separátně od matky na novorozenecké oddělení, je již také překonána - a to metodou zvanou rooming in, kdy dítě je od počátku ve společném pokoji s matkou. Za těchto podmínek mezi nimi vzniká snáz a rychleji

emoční pouto. Za velké plus se považuje i fakt, že tyto děti jsou rovněž déle kojeny (a v důsledku toho průměrně méně nemocné).

Příklady činitelů, které mohou problematizovat zdravý průběh vývoje dítěte:

Dítě se narodí z **nechtěného těhotenství** - pro dítě samotné to představuje jisté riziko budoucích problémů, přičemž problémy nemusí, nicméně mohou za určitých okolností nastat. U těchto dětí byla pozorována v průměru vyšší nemocnost, školní problémy, nižší úroveň sociálních dovedností a zvýšená tendence k obezitě (jídlo má nahradit neuspokojené psychické potřeby).

Velmi mladí rodiče - dítě bývá z jejich hlediska více rušitelem než pozitivním přínosem; často potřebují výpomoc svých rodičů, od nichž se ovšem zároveň chtějí osamostatnit.

Rodiče pokročilého věku - v důsledku větších životních zkušeností předvidají rozličná rizika a mívají tendenci své dítě úzkostlivě chránit a tím pádem omezovat.

Ztíženou pozici mají dále **nedonošené, nemocné děti a děti s různými vrozenými vadami**.

Preinatální období je z hlediska fyzického vývoje označováno za nejdynamičtější vývojové období. A jistě právem. Vždyť za poměrně krátkou dobu se z jedné oplozené buňky vyvine dokonalý lidský život, který je bezprostředně po narození schopen samostatné existence. Už za tři týdny od početí, kdy je miminko velké jako špendlíková hlavička, začíná bít srdíčko, má rozpoznatelnou hlavičku, nervový systém, tělo a začínají se vytvářet končetiny.

Do konce třetího měsíce jsou vytvořeny všechny orgánové základy a ihned začínají fungovat. Po celou dobu, kdy je dítě v děloze matky, se vývoj nezastaví a pokračuje touto rychlostí dále a po devíti měsících svíráme v náručí malé růžolící miminko, Boží zázrak.

(převzato z internetu)
Marcela Červenková

Otázka: V minulém čísle Cesty byla v odpovědi na otázku uvedena jedna z modliteb, které se kněz potichu modlí v průběhu mše sv. Jaké další modlitby se kněží při mši sv. modlí potichu?

Otázka jistě nesměruje k tomu, co se kněz modlí potichu či ve svém srdci jako osobní modlitby např. v tichých chvílích při mši svatě.

Jde nám tedy o „oficiální“, byť tiché, modlitby, pronášené knězem při bohoslužbě.

První takovou modlitbou v průběhu mše svatě je modlitba před evangeliem. „Oficiální“ modlitba je velmi krátká (kněz se jistě může a má modlit i více, hlavně k Duchu svatému, ale to už patří k těm výše zmíněným osobním modlitbám). Její znění: **„Očisť mi srdce i ústa, Bože, abych dobře zvěstoval tvé evangelium.“** Myslím, že i ostatní věřící mají prostor k podobné modlitbě. Když na začátku evangelia děláme kříž na čele, ústech a na prsou, můžeme prosit podobně - například: „Bože, očisť můj rozum, moje ústa i mé srdce, ať tvému slovu dobře porozumím, ať ho dokážu hlásat i podle něj žít.“

Další modlitba následuje hned po evangeliu (možná se jí leckterý kněz modlí raději už před evangeliem): **„Radostná Boží zvěst ať nás osvobodí od hříchů.“** Smysl je jasný - Boží slovo (a zvláště evangelium) nám nechce jen říkat, co máme a nemáme dělat; Boží slovo „je moc ke spasení každého, kdo věří“, jak píše apoštol Pavel. Bůh nás moci svého slova může osvobodovat od pout našich slabostí a hříchů. Věříme v to, modleme se za to - v osobní modlitbě i při mši svatě.

Další (zpravidla) tiché modlitby následují po přinesení obětních darů. Nejdříve nad miskou s chlebem (hostiemi): **„Požehnaný jsi, Hospodine, Bože celého světa. Z tvé štědrosti jsme přijali chléb, který ti přinášíme. Je to plod**

země a plod lidské práce, a stane se nám chlebem věčného života.“ (Pokud se kněz modlí nahlas, lid odpoví: „**Požehnaný jsi, Bože, navěky.**“) Poté následuje tichá modlitba při liti vody do kalicha s vínem - o té jsem psal minule; pro úplnost připomenu alespoň její text: **„Jako se tato voda spojuje s vínem, tak ať jsme spojení s božstvím věčného Slova, které se spojuje s naším lidstvem.“** Dále následuje modlitba nad kalichem s vínem: **„Požehnaný jsi, Hospodine, Bože celého světa. Z tvé štědrosti jsme přijali víno, které ti přinášíme. Je to plod révy a plod lidské práce, a stane se nám nápojem duchovním.“** Obě tyto citované modlitby začínající slovy „Požehnaný jsi, Hospodine...“ jsou vlastně upravené židovské modlitby z velikonoční večeře. Při židovské večeři se je modlil otec rodiny či ten, který předsedal shromáždění (pro židy byla velikonoční či páteční večeře, kterou se začínalo slavení soboty, samozřejmě nejen jídlem, ale zároveň i bohoslužbou). Při Poslední večeři se tedy takto modlil sám Ježíš. Židé měli a mají ve zvyku mnoho modliteb začínat slovy požehnáni - je to jejich, jistě krásný, způsob, jak vyjadřují svou chválu a vděčnost vůči Bohu.

Pro nás jsou tyto modlitby připomenutím toho, že mše svatá „vyrostla“ právě z židovské bohoslužby a že jsme se svými „staršími bratry ve víře“, jak nazýval židy papež Jan Pavel II., dodnes úzce duchovně spojeni.

I bez těchto znalostí jistě vnímáme, že se jedná o modlitby krásné a hluboké.

Příště si můžeme téma tichých mešních modliteb dokončit.

Všem nám přeji stále hlubší a opravdovější prožívání tajemství mše svatě.

o. Petr Karas

**Geoffrey Regan: Rozhodující bitvy (D)
Nakl. Naše vojsko, 263 stran**

Podnětná a živě napsaná kniha o 52 bitvách, které změnily běh dějin. Autor zde zkoumá nejen historické pozadí a následky každé z bitev, ale dramatickým způsobem popisuje také průběh bojů, analyzuje taktiku a podává charakteristiky nejvýznamnějších velitelů i použitých zbraní.

**Jozef Augustyn: Na minutu s... O tom, co je v životě důležité (DŽ)
Karmelitánské nakl., 111 stran**

Známý kněz Jozef Augustyn nám v této knize předkládá sto krásných myšlenek nad tématy z duchovního i běžného života. Hovoří o Ježíši, modlitbě, svátosti smíření, lásce, srdci člověka, utrpení, kříži, smrti a o mnohém dalším. Upozorňuje, jak je důležité neustrnout, ale chtít lidsky i duchovně růst.

ÚRYVEK:**Když se málo modlíme...**

„Když rozpustil zástupy, vystoupil na horu, aby se osamotě modlil. Nastal už večer a byl tam sám (Mt 14, 23). Jak absurdní se jeví náš nedostatek času na modlitbu. Nesmyslnost života, jeho jalovost a prázdnota jsou prostými důsledky nedostatku modlitby. K budování dobrého života nestačí spoléhat se výlučně na vlastní síly a rozhodnutí. Jestliže se modlíme nedostatečně a nedbale, klameme sami sebe, své bližní i Boha. Sebe klameme proto, že se udržujeme v iluzi, že si poradíme i v těžkých chvílích. Bližní proto, že ve vztahu k nim neplníme své povinnosti a zbytečně často neplníme dané slovo. Boha proto, že si přepisujeme to, co přísluší jen jemu. „Neboť Hospodinovo slovo je správné, spolehlivé je jeho dílo (Žl 33, 4). Díky rozjímání „Hospodinova správného slova“ v tichu a samotě můžeme správně žít svůj život.“

Moc soucitu

„Náhle mě zaplavila taková vlna lásky a soucitu, že odplavila všechno mé malicherné rozčarování“ (Etty Hillesum). Jak by se jen proměnily naše vztahy s bližními, kdybychom objevili milost soucitu! Pomohla by nám pochopit naše bližní, především ty, se kterými jsme ve sporu. Soucit by nás uzdravil z hněvu, protože bychom si tak uvědomili, že naše nelaskavé chování k druhým není projevem zlé vůle, nýbrž bezradnosti tváří v tvář utrpení. Nevšímáme-li si vlastní bídy, instinktivně se ji snažíme přesouvat na druhé. Kdybychom ale vlastní trápení lépe pochopili a kdybychom je dokázali přijmout, přijímali bychom svět kolem sebe laskavě. Naši bližní se často chovají krutě k nám a my zase k nim, a to jen proto, že jsme se ani my, ani oni zatím ještě nesmířili s vlastní slabostí a nepřijali kříž.

PRO DĚTI A MLÁDEŽ**Lewis Carroll: Alenka v kraji divů... a za zrcadlem (PO)
Nakl. Albatros, 161 stran**

Jednoho horkého červencového odpoledne vyprávěl L. Carroll své malé kamarádce Alence příběh její jmenovkyně, která omylem spadla do králičí díry a objevila na jejím dně docela novou podivuhodnou zemi, v níž je všechno zdánlivě nemožné možné. A tak vznikla tato půvabná kniha.

Miroslava Červenková

FARNÍ RADA SE SEŠLA DNE 27. KVĚTNA 2009**Byly projednány a vyhodnoceny následující body:**

- Byla dokončena oprava farní kanceláře, která byla vybavena novým nábytkem, kobercem i závěsy. Nové záclony a závěsy byly zakoupeny také do farní učebny.
- Probíhají stavební úpravy zpvědnice – zvětšení stávajícího prostoru, odhlučnění, odvětrání a osvětlení.
- Rozhodnuto o nutnosti vymalovat faru a učebnu.
- Probíhají jednání ohledně opravy kaple sv.

Jana Nepomuckého, která patří mezi památkově chráněné objekty.

- Vedení farních stránek převzal Petr Martínek, který uvítá z vaší strany každý nápad nebo připomínku.

Plánované akce:

- 28.6. – Farní den
- 25.7. – Pouť rodin na sv. Hostýn
- 8.8. – Adorační den
- 27.9. – Mše svatá s papežem, Brno

Hana Maděryčová

FARNÍ WEB

Milí farníci,

mnozí z vás jistě zaznamenali, že naše farnost se „neubráníla“ pokroku a má také své webové stránky (www.farnostdolnibojanovice.com), které zhruba před 2 lety založil a donedávna spravoval Jakub Esterka. Určitě si také někteří vzpomenete, že asi před rokem o. Petr oznámil, že se objevil technický problém a stránky jsou z bezpečnostních důvodů nedostupné.

Dnes již je vše v nejlepší pořádku, protože stránky byly převedeny na jiný server a měly by tak být lépe chráněny.

Na webu naší farnosti naleznete tyto hlavní rubriky:

Úvod – uvítání a Slovo na rok pro naši farnost

Farnost – historie farnosti a poutí

Co se děje – zde připravujeme informace o aktuálním dění ve farnosti, jak to znáte z Cesty, z rubriky Prožili jsme

Bohoslužby – přehled bohoslužeb v naší farnosti, zvláště pro příležitostné návštěvníky naší obce

Farní rada – informace o složení a činnosti farní a ekonomické rady

Kontakty – kontakty na klíčové lidi farnosti (duchovní správce, kostelníci, správce stránek)

Odkazy – zajímavé odkazy na jiné stránky

Cesta – farní časopis – aktuální číslo Cesty, včetně archivu, členové redakční rady

Ministranti – aktuální rozpis služeb pro jednotlivé skupiny

Ohlášky – každou neděli si můžete stáhnout oblíbené ohlášky na příslušný týden, je zde také 2-týdenní zpětný archiv, tato rubrika je nejnavštěvovanější

Fotoalbum – fotografie z některých akcí naší farnosti

Oblíbené odkazy – „zkratky“ pro rychlejší otevření oblíbených informací

Výčet rubrik není konečný, protože očekáváme vaše návrhy.

Cílem těchto stránek je více zviditelnit naši farnost navenek. Směrem do farnosti je snaha vytvořit další prostor pro setkávání, zvláště mladých lidí, ale nejen pro ně – internet již dnes není doména jen mladých lidí. Jinými slovy, přejít od statických stránek (jen pro stahování Ohlášek a základních informací o farnosti) k dynamickému setkávání, např. aktuality ze života farnosti, diskuze apod.

Tohoto cíle je možné dosáhnout jen za přispění širokého okruhu lidí, proto vás všechny

(nejen mladé) zveme k budování dalšího prostoru sdílení a setkávání naší farnosti. Svě náměty a připomínky (co přepracovat, vytvořit nového apod.) směřujte, prosím, na správce stránek v rubrice Kontakty.

Na závěr bychom chtěli poděkovat Jakubovi Esterkovi za nápad a ochotu věnovat spoustu času vytvoření farních stránek, ale také jejich následnému správceství.

za redakční radu
Petr Martínek

ZPRÁVY Z DIECÉZE

NÁVŠTĚVA BENEDIKTA XVI. V ČESKÉ REPUBLICĚ

Dne 30. května 2009 přijal Svatý otec Benedikt XVI. pozvání prezidenta republiky Václava Klause a České biskupské konference a potvrdil konání své apoštolské cesty do České republiky. **Ve dnech 26. až 28. září 2009 navštíví Prahu, Brno a Starou Boleslav.**

Od založení brněnské diecéze 5.12.1777 je to poprvé, kdy papež diecézi, resp. Brno, navštíví. V rámci této návštěvy Benedikt XVI. zve všechny věřící a lidi dobré vůle nejen brněnské diecéze ke společnému slavení mše svaté. Její konání se předpokládá v neděli 27. září 2009 v 10:15 na letišti Brno-Tuřany.

Předběžný program návštěvy Benedikta XVI. v České republice

Sobota 26. září 2009

Benedikt XVI. přiletí do Prahy, večer se při modlitbě nešpor v katedrále sv. Víta setká s kněžími, jáhny, řeholníky, řeholnicemi a zasvěcenými osobami Čech, Moravy a Slezska.

Neděle 27. září 2009

V dopoledních hodinách má Svatý otec slavit mši na letišti v Tuřanech v Brně, odpoledne pokračuje v dalším programu v Praze.

Pondělí 28. září 2009

Dopoledne bude Svatý otec slavit mši svatou ve Staré Boleslavi, odpoledne odcestuje do Říma.

Protože se na biskupství obracejí lidé s dotazy na organizační a technické zabezpečení, byla na webových stránkách biskupství brněnského zřízena informativní stránka k návštěvě Svatého otce Benedikta XVI. v Brně

www.biskupstvi.cz/papezvbrne

Ta nabízí odpovědi na nejčastější dotazy a bude podle potřeby a fáze postupujících příprav stále doplňována a aktualizována. Rubrika nese název: Co dělat, když....

6. DIECÉZNÍ POUŤ RODIN S OTCEM BISKUPEM VE ŽĎÁRU NAD SÁZAVOU

Diecézní pouť rodin a farností ve Žďáru nad Sázavou se bude letos konat již po šesté, a to v sobotu 29. srpna 2009 od 9.00 do 16.00 hodin.

Žďár nad Sázavou: Motto letošní Diecézní pouti rodin ve Žďáru nad Sázavou koresponduje s heslem návštěvy Svatého otce v České republice: **Láska Kristova je naší silou.**

Program:

- 9.00 Příprava na bohoslužbu
– úvodní program na pódiu
- 10.00 Pontifikální mše svatá - oslavuje brněnský biskup Vojtěch Cikrle

11.30 bohatý program pro děti i rodiče
– **informace na: www.crsp.cz**

15.45 Závěrečná modlitba a požehnání.

Po skončení pouti naváže další program v rámci Klášterní noci.

Po celou dobu programu je možnost prohlídky areálu kláštera, muzeí, zámku a Zelené hory pro rodiny zdarma. Pro maminky s kojenci je k dispozici místnost pro přebalování. K obědu je možné zakoupit si párky. Před zahájením programu a po jeho ukončení bude k dispozici kyvadlová doprava mezi nádražím a areálem zámku.

Další informace: www.crsp.cz

NABÍDKY CENTRA PRO RODINU

Programy pro seniory

Dne 1. 6. jsme zahájili přihlašování do bezplatných programů i programů za úhradu pro seniory v Centru pro rodinu a sociální péči, Josefská 1, Brno; na období od září 2009. Namátkou vybíráme seniorská cvičení, tanec v sedě, jazykové a počítačové kurzy, trénink paměti a další klubová setkávání, včetně duchovních programů. Přihlášky na recepci, tel. 542 217 464, kancelář 731 604 219.

Prázdninové víkendové kurzy pro nastávající rodiče

Maminkám i párům čekajícím miminko v srpnu a v září nabídneme příležitost připravit se na porod i v době dovolených. Víkendové kurzy jim poskytnou přehled důležitých informací, vztahujících se k porodu, šestinedělí, péči o novorozence a kojení. Tatínkové v praktické přípravě získají potřebnou sebedůvěru pro zvládnutí své role při pobytu v porodnici. Naučí se technikám aktivní spolupráce s rodičí ženou. Kromě praktických rad je součástí kurzu nácvik

masáží ulevujících bolesti, kterými může partner pomoci rodící mamince a ulehčit jí průběh porodu. Kurz probíhá vždy během pátku odpoledne a soboty dopoledne.

Termíny červencového kurzu

pá 24. 7. 2009 16.00–19.30 hod.
so 25. 7. 2009 9.00–12.30 hod.

Termíny srpnového kurzu

pá 28. 8. 2009 16.00–19.30 hod.
so 29. 8. 2009 9.00–12.30 hod.

Přihlášky:

recepce CRSP, Josefská 1, Brno,
tel: 542 21 74 64, 731 40 27 31,
dana.chaloupkova@centrum.cz

Cestička

„Dobrodružství s apoštolem Pavlem“

– soutěž, kterou pořádalo Diecézní katechetické centrum Brno

Tato zajímavá soutěž měla několik kol. Žáci (3. až 9. třída), kteří vypracovali a včas odevzdali „otázky na doma“ byli do této soutěže zařazeni a zúčastnili se dalšího farního kola (celkem 1334 soutěžících). Pak následovalo kolo děkanátské, kam postoupila jen třetina ze všech soutěžících. Naši farnost reprezentovalo 13 žáků, kteří porovnali své znalosti a praktické dovednosti s břelavskými, mikulovskými a hodonínskými soutěžícími.

A výsledek?

3. místo	Michal Zámečník	7. A
5. místo	Kristýna Kaňová	4. A
6. místo	Veronika Pazderová	7. A
7. místo	Alžběta Hromková	8. A
9. místo	Ivana Mráková	4. A
11. místo	Viktor Maděryč	4. A

Nejen těmto, ale všem soutěžícím děkuji za čas, který tomu věnovali a přeji, aby po vzoru svatého Pavla neztratili nadšení a elán dělat vše pro dobro své i druhých.

Marie Dvořáková

...A jak se soutěž líbila našim soutěžícím?

Nejprve jsme psali test na dvě stránky. Nebyl tak těžký, ale byl dlouhý. Měli jsme 15 minut na vyplňování a 5 minut na podívání do Bible. Po napsání testu jsme byli rozděleni do skupin po 8 (nemohli jsme si sami vybrat, s kým budeme, takže jsme byli s úplně cizíma děckama). Ve

skupinách jsme měli plnit různé úkoly. Každý byl za 1 bod. Když jsme úkol nesplnili, nedostali jsme bod. Po soutěži se počítaly body z testu a ze skupiny. Ti, kdo měli nejvíc, hráli o různé ceny. To byly například: MP3, školní batoh, „fleška“, knížka, hra nebo třeba sleva do nákupního centra v hodnotě 500,- Kč.

Příklady soutěžních disciplín ve skupinách.

1/ Úkolem bylo poskládat lodičku z papíru.

Vybrala se ta nejhezčí a s tou se soutěžilo v další disciplíně.

2/ Na stole stály 4 láhve s vodou – to byly jako ostrovy. Na konci stolu byla svíčka – jako Řím a my jsme foukali do lodičky a nesměli jsme ztroskotat - narazit do některé z lahví. Cílem bylo doplout do Říma.

3/ Každý dostal papír. Úkolem bylo trhat ho tak, abychom vytvořili pruh dlouhý 8 metrů vcelku.

4/ Dostali jsme několik dvoulistů z novin a muse-li jsme postavit věž vysokou nejméně 50 cm, která sama stála.

5/ Skupina se rozdělila na 3 menší. Dostali jsme úryvek z Bible s chybnými výrazy a úkolem bylo najít tento text v Bibli a opravit chyby.

6/ Dostali jsme 8 obrázků a měli jsme je seřadit za sebou podle Pavlových zážitků.

Protože byl na každou disciplínu stanoven časový limit 2 minuty, nebylo lehké vždy úkol dobře splnit. Ale bylo to zajímavé dopoledne.

Václav Guliš
a Viktor Maděryč

PRVNÍ TÁBOR

Petr byl trochu zakřiknutý kluk se zasněnými modrými očima. Neměl sourozence, s rodiči bydlel v malém bytě a tak se dost často nudil. Neměl nikoho na hraní a byl také trochu rozmazlený. O nic se nemusil dělit a máma mu plnila, co mu na očích viděla.

Ve škole se Péta držel spíš stranou a před fotbalem nebo jinou klukovskou zábavou dal radši přednost knížce. Dobrodružné romány, které přečetl, si ve své fantazii představoval večer pod peřinou. Představoval si je tak barvitě, že se kolikrát začal bát strachy a volal mámu, aby mu rozsvítila lampičku. Tatínka to mrzelo, měl strach, aby mu doma místo pořádného kluka nerostla padavka.

„Takhle to dál nejde!“ prohlásil tatínek jednoho dne. „Pošlu tě o prázdninách na skautský tábor. Aspoň se trochu otrkáš.“

„Tatí, néé, co tam budu dělat?“ bránil se Petr ze všech sil. „Pojeď raději k babičce Anežce a pomůžu jí s králíkama!“

Tatínek byl ale neoblomný jako skála: „Třetího srpna se jede, a hotovo!“

I když se Péta snažil na tábor nemyslet, doba odjezdu se blížila. Na první schůzce se setkal s ostatními klukama a dostal přezdívku Kšanda.

První dny tábora nebyly tak špatné, jak si původně myslel. Kluci byli prima, slunce hřálo. Také hra O poklad blanických rytířů se povedla na jedničku. Petr měl pocit, že se stal jedním z hrdinů svých oblíbených knížek. Pravda, nebyl sice žádný atlet a často připravil svou družinu o cenné body. V testech a kvízech pak ale klukům zase všechno vynahradil. Přijali ho mezi sebe a měli ho rádi. Bylo tu jen jedno velké JENŽE: Petra k smrti děsilo lovení bobříků a noční hlídka.

„Brr, v noci – a hlídat! To je nápad! Skřehotají žaby a jiné potvory, z lesa se táhnou mlhavé stíny, to teda ne!“ mudroval si pro sebe.

Ale ani tomu nakonec neunikl. Jednoho ráno našel své jméno na seznamu hlídek. Byl ve dvojici s malým Bobíkem. Začínat měli ve dvanáct.

„Dvanáctá hodina, hodina strašidel, to nepřežiju,“ suhral Petr a měl celý den pokažený. Nemohl se na nic soustředit, voda byla moc studená, večere rozvařená a bez chuti.

Po večerce na hlídku nastoupil Mech s Konipáskem, v jedenáct je vystřídal Ještěrka a Chloupek a pak přišla řada na ně. Noc byla černější než jindy. Na obloze nesvítala ani hvězdička a zima jim lezla pod svetry. Vysoukat se z vyhřátých spacáků dalo klukům hodně přemáhání. V lese každou chvíli něco zapraskalo, ozývaly se nejrůznější skřeky a Petrovi připadalo, že je v lese banda loupežníků. Malý Jára – Bobík bojoval se strachem ještě hůř než Petr.

„Neboj se, neboj,“ povzbuzoval Petr Bobíka a dělal jakoby nic, ale moc se mu to nedařilo.

„Hůůů, hůůů,“ ozvalo se znenadání vzduchu za stany a ze tmy od lesa se cosi zablesklo. Vynořila se dlouhá, neforemná postava. Ve veliké hlavě jí svítil pár hladových očí. Jára se poplašeně schoval za Petrova záda, kterému se žaludek stáhl strachem a hlavou se mu proháněla nejrůznější strašidla. Pak si vzpomněl na tátův zamyšlený výraz a došlo mu, že táta doufá, že se z něho na táboře stane pořádný kluk. Proto sebral poslední zbytek odvahy a hlasem plným úzkosti zavolal: „Hej, kdo jsi?“ Vlnící se nestvůra vydala nepřijemný skřek a roztrásla se. Petrovi se draly slzy do očí, Jára hlasitě vzlykl. Vtom se v Petrovi cosi hnulo, utrl kopřivu a tou začal nestvůru švihat. Přitom křičel: „Já ti ukážu! Tady se hlídá – koukej mazat!“ Obluda se podivně prohnula, tlumeně vypískla a zpod sešpendlených dek se do trávy skulili překvapení kluci. Ani nestačili posbírat baterky, jak pelášili před Petrovým spravedlivým hněvem a mohutnou kopřivou.

Nezvyklý lomoz probudil vedoucího Bena. „Co to tu tropíte za hluk? A co ty deky?“ Kluci krčili rameny, ale nakonec museli s barvou ven.

„Vyrídíme si to zítra, teď jděte všichni spát!“ nařídil přísně vedoucí.

Druhý den kluci, kteří dělali strašidlo, byli vhozeni do rybníka, každý musel také nařezat nějaké polínka na oheň. Kšanda s Bobíkem si mohli zvolit novou přezdívku a také splnili bobříka odvahy. Petr byl mile překvapený. Čekal trest a přišla odměna – stal se právoplatným skautem. Oči mu plály radostí a štěstím.

Večer, při odřívání skautského slibu, si vzpomněl na tatínka: „Určitě by byl na mě pyšný. Nad strašidly jsem jednou provždy zvítězil! Už se jich nebojím! Jsou to jenom výmysly. A také už nejsem žádný mazánek, jsem skaut!“

Ahoj kluci a děvčata,

tak jak byste situaci z našeho příběhu zvládli vy? Asi většinou mnohem lépe. Ale já si myslím, že daleko důležitější než to, že Petr porazil strážidlo, byla jeho výhra nad sebou, nad strachem, který má velké oči.

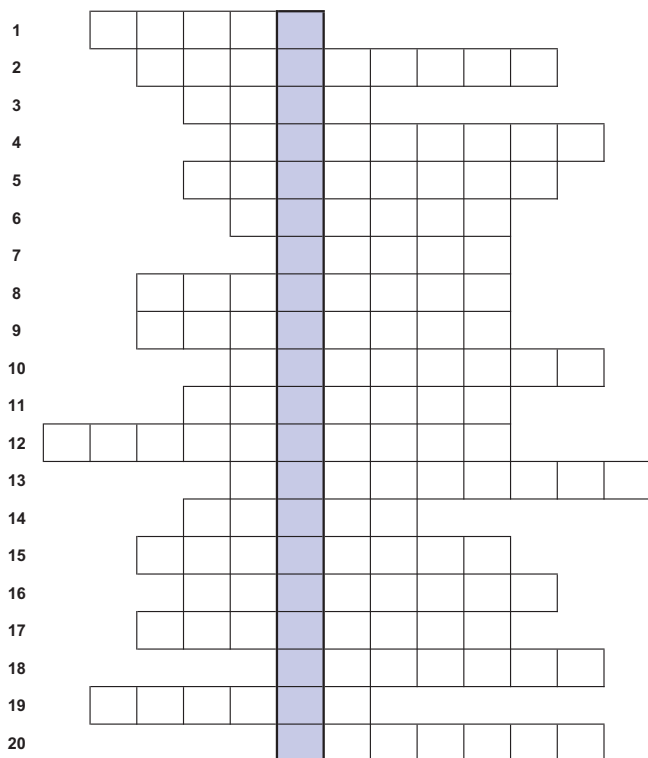
Vy teď máte prázdniny. A i když máte představu, jak je prožijete, tak asi nevíte, jaké situace

vás potkají. Jestli budou jen veselé nebo třeba i těžké. Ale my máme velkou oporu a pomoc v tom, že pokud o to stojíme, je s námi Bůh, který nám chce pomáhat s každým problémem.

Přejeme vám radostné a šťastné prožití prázdnin.

Božena Bílíková

PRÁZDNINOVÁ TAJENKA

1. školní brašna,
2. musí být vypsána při nepřítomnosti ve škole,
3. psací potřeba,
4. školní informační tabule,
5. „odměna“ v ŽK za špatné chování,
6. křestní jméno ředitele naší ZŠ (svátek 11.11.),
7. známka 3 - slovem,
8. nejoblíbenější předmět,
9. výuková kniha,
10. rýsovací pomůcka,
11. zájmová činnost,
12. roční výpis všech známek,
13. školní volno,
14. pomůcka na mytí tabule,
15. rýsovací potřeba,
16. barevná tužka,
17. mikrotužka,
18. známka 1 - slovem,
19. krabice na potřeby do výtvarné výchovy,
20. ten, kdo učí matematiku (hovorově)

CESTA ♦ vydává Farní úřad - Farní rada Dolní Bojanovice.
Registrováno Okresním úřadem Hodonín pod značkou R 370600593.

Odpovědný pracovník Mgr. Alena Tlachová ♦ Náklad 700 kusů
Tisk LELKA, Dolní Bojanovice